

75A

ΚΑΤΙΝΑ ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΑΚΗ

ΛΥΡΙΚΟΣ
ΥΜΕΝΑΙΟΣ

889.159
ΤΣΑ

ΚΑΤΙΝΑ ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΑΚΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —

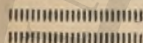
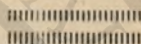
Αξιόχ. αριθ. 4650

Χρονολ. Εισαγ. 30-8-1954.

Ειδικότης Κοίτη Νο 14 τσ

Αριθ. 837.9.1.5.4

ΛΥΡΙΚΟΣ

ΥΜΕΝΑΙΟΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟ-ΚΡΗΤΗΣ

1944

888159
ΤΣΑ

Κάθε αντίτυπο πρέπει να έχει την υπογραφή
της ποιητριάς

Κ. Σ. Σοφιστράτου

№

258

ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΝΙΚ. ΑΛΙΚΙΩΤΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΟ - ΚΡΗΤΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΕΡΗ ΑΝΑΜΟΝΗ

Στή μυστική μου γῆ
ὁ σπόρος τῆς ἀγάπης ξεφουντώνει.
Κι εἶν' ἡ παρθενικὴ μου συλλογὴ
λιμνούλα π' ἔλαφρὰ τὴ ρυτιδώνει
μιὰ ἡδονικὴ ἀνησυχία.....
Πλάνων ψιθυρισμῶν τὴ συμφωνία,
μυστηριακοὶ σκορπίζουσι βάρδοι
ὡς τὸ βαθύτερό μου φυλλοκάρδι !

Κι ἀποξεχνοῦμαι καὶ ρωτῶ μέσ' ἀπ' τὰ ὄνειρά μου,
τάχα μὴν ἦρθεν ὁ ἱερός
καιρὸς
νὰ δοκιμάσω τὴ χαρὰ τοῦ γάμου ;
Μὲ νέα πνοὴ
σ' ἄλλη ζωὴ
νὰ λούσω τὰ φτερά μου ;

Μὲ δέος καὶ κατάνυξη ἐρευνῶ τὸ χτές.
Κι ὄλο περνοῦν ἀραδιαστές
οἱ νύχτες μου κι οἱ μέρες
οἱ στεῖρες, οἱ πικρόθωρες, οἱ γελαστές,
οἱ ἀνοιχτοχέρες...
Καὶ βλέπω τὸ χρυσάφι καὶ τὸ μετάξι,
ποῦχω μὲ τὴ λαχτάρα μου συνάξει
ἀπὸ τ' ἀγαπημένα μέρη
ποῦ σφίζει πάντα θεῖο καλοκαίρι !

Πόση δροσιὰ μοῦ πλημμυρεῖ τὰ στήθεια
στῶν ἀπολογισμῶν μου τὴν ἀλήθεια.

Σεμνὴ κι ἀπλὴ σὰν Ταναγραῖα, τώρα,
στὸ κἀνιστρό μου βλογημένα δῶρα
μέσ' στὸ ναὸ τῆς πίστες μου κρατῶ
καὶ περιμένω μὲ τὴν ὁμορφιά τους,
πέρ' ἀπὸ τοὺς καύμους καὶ τοὺς θανάτους
τὸν ἥλιο τοῦ Ὑμεναίου νὰ δεχτῶ...

ΣΤΟΡΓΗ

Τὴ σιγαλὴ φλογέρα μὴν ἀκοῦς
ποῦ λέει τοῦ Φθινοπώρου τὸ μαράζι.
Γύρε Ἄκριβέ σὲ λογισμοὺς γλυκοὺς
κι ἄσε τὸ οὐράνιο δάκρυ ν' ἀργοστάζη.
"Ὅμοια σὲ λίκνο ποῦστρωσαν μ' ἀτλάζι
δόσου στ' ἀγνά μου χέρια σὰν παιδί.
Τὸ πεῦκο μόνο ἀπόψε ἄς μὴ νυστάζη
καὶ τὰ νεκρὰ θλιμμένο ἄς τραγουδή.

"Ἄν κάποτε τὴ νιότη σου οἱ κακοὶ
μ' ἐφήμερα τὴν ξεπλανέψαν δῶρα
κι ἂν δὲ σ' ἀνοίξαν πόρτα μπιστικὴ
κι ἀλύπητα σὲ χτύπησεν μιὰ μπόρα,
μὴν κλαῖς στῶν ἀναμνήσεων τὴ χώρα
καὶ θάρθουν ὄρες δίχως συννεφιά
ποῦ μέσα στὴν τρισεύγενή τους γνώρα
τῶν ἄστρων θὰ χαρῆς τὴ συντροφιά.

Πῶς ἀγαπῶ τὸ μέτωπο τ' ὠχρὸ
ποῦ ἀνάγλυφο τὸν κόσμον σου διαβάζω.
Γιατὶ ὦ Καλέ μου ἀκόμη νὰ θωρῶ
νεκρόφυλλα στοῦ ὄνειρου σου τὸ βάζο ;
Σὰ μάνα τρυφερὴ δὲν ἠσυχάζω
μὲ σκέψη νὰ περνᾷς τυραννική.
Γιὰ δὲς μὲ τὴ βιασύνη πού ἐτοιμάζω
γιὰ σένα μιὰ κορώνα θεϊκή.

Ἐλπίδες ἀπαλόχερες ξωθιᾶς
ἐλάτε κι ἀπὸ τ' ἅγιό σας ποτήρι
δροσίστε τὶς πληγές του, τὶς βαθειᾶς,
μακρὰ τὸ βάσανό του ν' ἀπογύρη.
Πάρε τον μαγεμένο τρεχαντήρι
καὶ φέρε τον ἐκεῖ στὸ χρυσοφῶς,
νὰ γίνῃ στῆς ζωῆς τὸ πανηγύρι
τῶν διαλεχτῶν πανῶριος ἀδερφός !

Τίποτε πιά τὸ νοῦ σου ἄς μὴν τρομάζη,
σοῦ ἀπλώνω τὴν καρδιά μου φυλαχτό.
Μόνο τὸ πεῦκο ἀπόψε νὰ στενάζη
κι ἀπελπισμένο νᾶναι μόνο αὐτό...

ΑΝΑΠΑΥΛΑ

“Υμνος θριαμβευτικός ἀξάφνου
τῶν παρτεριῶν τὸ ἀβρὸ πλουμίδι.
Σ’ ἓνα πασίχαρο παιχνίδι
βλέμματα σμίγουνε κι ἀνθοί.
Κι ὡσὰν ἀρχαϊκὴ κολώνα
ἔχει ἡ ψυχὴ μου ἀνορθωθῆ
ἀπὸ τραχύτατον ἀγῶνα.

Τῆς συλλογῆς μου τ’ ἀσφοδείλια
χαρὲς γενῆκαν ἔαρινές
Κι ὄλες οἱ τρίγυρα φωνές,
θαρρῶ πὼς εἶναι κάποια τρίλια,
ἀπὸ μιὰ λύρα μυθικὴ.
Σὲ μέθη διονυσιακὴ
ἔρωτικά μοιράζω χάδια
ὡς καὶ σιὰ πιὸ φτωχὰ πετράδια.

Ξεκούραση σιὰ τόσα χρόνια
τ’ ὁμορφο τοῦτο εἶναι πρωῖνό!
Σὲ λίγο πάλι ξεκινῶ,
δίχως τῆς μοίρας τῆ συμπόνια.
“Ἐνα γιατί στὸ κάθε βῆμα.
Ἐδῶ γκρεμοὶ κι ἐκεῖ φραγές
καὶ μέσα σ’ ὄλες τὶς πληγές
ὁ βόγγος ἀπ’ τὸ μέγα κύμα
ποῦ πύρινο τῆ γῆ κυκλώνει,
καθὼς ὁ Ἄρης ὄλ’ ὄργῃ
τὴν ἄγρια δίψα του μερώνει
σὲ μιὰν αἰμάτινη πηγὴ...

ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

I

"Αγρια βογγᾶ ἡ ψυχὴ μου καὶ μακραίνει
ἀπ' τῶν ὀνείρων τ' ἅγια μονοπάτια
καὶ στὴν καρδιὰ βωμοὶ τραγουδισμένοι,
συντρίβονται, σκορπίζονται, κομμάτια.

Σὲ πέλαγα, σὲ κάμπους, σὲ λαγκάδια,
ὁ πόνος μου σταλάζει δάκρυ κι αἷμα
καθὼς μέσ' ἀπ' τὰ γύρω μου ρημάδια
ζυγίζω μιὰν ἀλήθεια κι ἓνα ψέμμα.

Πόσο καιρὸ παράδινα τὴ σκέψη
σ' ἀπατηλοῦ ρυθμοῦ τὴ γοητεία
κι ἀξάφνου τὸ καλὸ ποῦχα λατρέψει,
ἐπρόβαλε κατάρρα κι εἰρωνεία...

II

'Απ' τὰ φεγγοβολήματα ἑνὸς θρύλλου
ἦρθα κοντά σας ὦ καρδιές, ὦ χεῖλη,
μὰ φέρατε τὴ λάσπη τοῦ βεβήλου
ὡς τῆς ψυχῆς μου τὴν ὠραία πύλη.

Στή νύχτα μέ τῆς πείρας τὸ λυχνάρι
σκύβω προσεχτικὴ πάνω στὰ δῶρα,
πούχω ἀπ' τὶς γνώρες τῶν ἀνθρώπων πάρει
κι ἔλπιζα νὰ πραῦνουν κάθε μπόρα.

“Ὅλα τὰ σφιχταγκάλιασα μέ πίστη
καὶ μπλέχτηκα στὰ κρύφια τοὺς ὑφάδια.
Κι ἔλεγα πὼς ἀντάμωσα τὸ μύστη,
π' ἀνοίγει δρόμους μέσα στὰ σκοτάδια.

III

ᾠ! Κύριε τοῦ καλοῦ καὶ τῶν θαυμάτων
ἡμέρες ἀνοιξιάτικες νὰ ζοῦσα!
Στὸ κῦμα τοῦ φωτὸς καὶ τῶν χρωμάτων
ξένοιασθη πιά τὰ πάντα θ' ἀγαποῦσα.

Μὰ τώρα στ' ἄλλα πλάσματά Σου ξένη
τὰ βλέμματα χαμήλωσα μέ φρίκη,
νὰ μὴ θωρῶ τὸ πλῆθος ποὺ διαβαίνει
μὴν ἄδικη πὼς γράφει καταδίκη.

Τὴν ὑπαρξή μου δὲν ἀναγνωρίζω
τόσο χαμένη στὸ μεγάλο πόνο.
Δὲν ξέρω ἂν μέσ' σὲ κρίματα βυθίζω
ἢ ἔτσι πρὸς τὸ θρόνο Σου ψηλώνω...

MOZART

Στό φῶς τῶν ἤχων λούζεται ἡ ψυχὴ μου
κι ἀναφτεριάζει σάμπως χρυσαητὸς
καὶ μιὰ ὁμορφιά στὴν ἄχαρη ζωὴ μου
προσφέρεται σὰν ὠριμος λωτὸς.

Φλογίζει σὰ φιλι τὰ δάχτυλά μου
τῶν πλήχτρων ἢ παράξενη ἐπαφή
καὶ κόσμων κόσμοι, ἀνοίγονται μπροστά μου
καὶ μὲ καλωσορίζουν, ἀδερφοί!

ᾠ! Mozart, μιὰ μικρὴ γλυκειὰ σου φράση
πλεγμένη μὲ τὰ μάγια τοῦ χαδιοῦ,
λαξεύει καὶ στὸ βράχο εἰκονοστάσι
καὶ δένει σὰν τὴ χάρη ἑνὸς παιδιοῦ.

Μ' ἀνάλαφρη μιὰ τρίλια γεφυρώνεις,
τὸν γύρω μου ἀπροσπέραστο γκρεμό.
Μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου ἀκόμη μὲ φιλιώνεις
δείχνοντας τὸν ἀγνό σου στοχασμό.

Τὸ δάκρυ μου σκορπίζεται κι ἀπλώνει
σὰν τὴ βροχὴ σι' Ἀπρίλη τὴν αὐγὴ,
πού ἀβρῆ κι' ἀσημοστάλαχτη στυλβώνει
τὰ φύλλα στὴν ἀπόμερη φραγῆ...

ΝΥΧΤΕΡΙ

Χαϊδευτικά τὰ χέρια μου σ' ἀπλώνω,
ἐνῶ σ' ὀραματίζομαι γλυκὰ
καί τ' ὄνειρο πού τὸν καύμὸ νικᾷ,
λουλούδια φέρνει στής καρδιάς τὸν κλῶνο.

Τόσο κοντὰ μου ἀπόψε σέ πιστεύω,
πού παίρνουν στὸν δικό σου τὸν παλμό
καί τὰ νεκρά ζωῆς φαιδρὸ ρυθμό
κι ἀχόρταγη τὰ δῶρα σου μαζεύω.

Γίνεται τὸ σκοτάδι μελωδία
κι ὁ οὐρανὸς προσφέρει τὸ φιλί,
π' ἀπὸ καιρὸ ἢ ψυχὴ παρακαλεῖ
ὡς τὴν κυκλώνει λαύρη νοσταλγία.

Τόσο δικό μου ἀπόψε σ' ἔχω νοιώσει
πού μέσα στήν ἀνέλπιστη χαρά,
τὸ στόμα μου σέ λόγια τρυφερά
τῆς ἀνοιξης τὸ μόσκο θὰ σοῦ δώση.

Ἄγάπη ἀθάνατου νεροῦ εἶσαι κρήνη.
Ἄκούω τὸ σφυγμὸ σου νὰ χτυπᾷ
σὴν κάμερα πού ἀγέλαστη σὼπᾷ,
σὰν τὸ δειλό της φῶς ἢ λάμπα χύνει.

"Ἄς μὴ σβυστοῦν τὰ μάγια τέτοιας χάρης
κι ἡ ὥρα ἢ βιαστικὴ νὰ μὴν περνᾷ.
"Ὡ πρῶϊμο Φθινόπωρο, ξανὰ
μέσ' στὸ θαμπό σου κόσμο μὴ μὲ πάρης.

ΦΩΝΗ

Βροχή γλυκειά, βροχή καλή,
π' ανάλαφρα κεντᾶς τὸ τζάμι,
στὴ φλογισμένη μου παλάμη
ὦ! κι ἄς τρεμόσταζες φιλί.

Σίμωσε τοῦ γιαλοῦ πνοή,
τὴν ἀνοιχτὴ πληγὴ νὰ φτάσης.
Ἄνακουφίστρα νὰ κοπάσης
τῆς ἄγριας μπόρας τὴ βοή.

Πουλὶ ποὺ φεύγεις βιαστικὸ
μ' ἔν ἀνθουλάκι νὰ γυρίσης...
Ἄπὸ τὰ λούλουδα τῆς δύσης
παιὸς θὰ μοῦ φέρη γιατρικὸ;

Σὲ ποιὲς ἀχτῖνες νὰ δεθῶ;
Ποὺ νάβρω θέση ν' ἀκουμπίσω;
Θέ μου προτοῦ νὰ βλαστημήσω
καθὼς ἀτμὸς ἄς διαλυθῶ...

ΕΙΣ ΛΕΥΚΗΝ

Λεύκη μου τὰ στερνά σου τ' ἀσημόφυλλα,
χέρι ψυχρὸ στ' ἄρπα κλεφτὰ κλεφτὰ
καὶ στοῦ χαμοῦ τ' ὄδυνηρὸ στροβίλισμα
σπρώχνονται ἀνυπεράσπιστα κι αὐτά.

Κι ἐγὼ ζητῶ βαθειά μου ἓνα χαμόγελο
ἡμερη νὰ στὸ δώσω συντροφιά,
μὰ βλέπω μοναχὰ στὸ φῶς τ' ἀμφίβολο
κάποια ξεθωριασμένη ζωγραφιά.

Πόσο νωρὶς πικρὰ μ' ἀπολησμόνησαν.
Οὔτε χαιρετισμοὺς ἀπατηλοὺς
δὲ φέρνουν οἱ πνοὲς οἱ γοργοτάξιδες,
ἀπ' τοὺς παιδρεὺς π' ἀγάπησα γιαλοὺς.

Σὰν ἡ καρδιά δοθῆ στὴν ἐγκαρτέρηση,
μὲ ψύχουλα στὸ χέρι λαχταρῶ
τὸ περιστέρι πού ζητῶντας ἄσυλο
σὰ χἀδι θὰ σιμῶση τρυφερό.

Μὰ τίποτε. Κανὲν ἀπαλοθρόϊσμα
κι ἡ νύχτα δὲ μὲ παίρνει νὰ χαθῶ
καὶ τὰ φτερά μου ἀκίνητοῦν ἄδύναμα
πρὸς τὸ χρυσὸ οὐρανὸ γιὰ νὰ ὑψωθῶ.

ΑΡΝΗΣΗ

Δέ μ' ὀδηγοῦν γιὰ νάρθω στό βουνό
μιᾶς γιορτινῆς κραυγῆς τὰ μάγια,
στόν Κύριο νά φέρω στ' ὀρθρινό
ψαλμούς καί βάγια.

Δέ βρήκα τήν ἰδανική πηγή
τό νᾶμα τῆς ζωῆς νά δοκιμάσω,
τά πάθη μέ περήφανη σιγή
νά προσπεράσω.

Μισῶ γιατί σάν κι ἄλλους δέ φορῶ
ἀλαφροφτέρουγα σαντάλια,
νά παίρνω στό κυνήγι τόν ἀφρό
στά περιγιάλια...

Δέ μ' ὀδηγοῦν γιὰ νάρθω στό βουνό
μιᾶς γιορτινῆς κραυγῆς τὰ μάγια
κι ἀρπάζει κάποιο χέρι σκοτεινὸ
τοῦ νοῦ μου τ' ἄγια...

ΟΜΟΡΦΙΑ

Δίχτυα μου ρίχνουν οἱ παλμοὶ τῶν ρόδων στήν
[πεδιάδα
πούχει στό φεγγαρόφωτο σάν σ' ἔραστή δοθῆ.
Σταμάτησα καί λαχταρῶ μπρὸς στήν ἀρχαία
[δρυάδα
τὸ πνεῦμα τοῦ Θεόκριτου τραγουδιστῆς νάρθη.

ΠΛΑΪ Σ' ΕΝΑ ΡΟΔΟ

Ρόδο που απόψε πλάϊ μου ξωμένεις
καί μ' ὅλη τῆ σιωπῇ σου τόσα λές,
δὲ νοιώθω τῆ χαρὰ τοῦ ρεμβασμοῦ σου.
Σ' ἀκρογιαλιές παράξενα θολές,
ἢ σκέψη μου ξωρίστηκε νὰ σβύση
τὸ διψασμὸ στὴν πίκρα τῶν ἀφρῶν.
Κι οὔτε μπορῶ ν' ἀδράξω μιὰν ἀχτίνα
στὸ ἀσάλευτο σκοτάδι τῶν ὠρῶν.

Μάταια ζητῶ νὰ βρῶ τὸ μονοπάτι
πού οἱ σύντροφοί μου πῆραν στ' ὄρθρινό,
ἴσως κι ἀνακαλύψουνε τὸ νᾶμα
πού τῆς ζωῆς γεμίζει τὸ κενό.
Στὰ στήθη μου τὸ δέος γιγαντώνει
στῆς μοίρας τὴν πανίσχυρη βουλή.
"ὦ! κι ἂν ψιθυριστὰ μηνόσαν κάτι
ὄσα ἡ ψυχὴ μου τρυφερὰ καλεῖ,
τ' ἄγωνα δάχτυλά μου θὰ γινόταν
κρουνοῦς που μύρια φίλτρα σπαταλεῖ
καί τ' ἄλσφρό μου χᾶδι θὰ σὲ βλόγα
ρόδο ποῦσαι δροσιὰ μαζί καί φλόγα.

ΠΙΚΡΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τώρα ή χρυσή βραδιά δέ μοῦ ἀφυπνίζει
τὸν πόθο μιᾶς ζωῆς ὀρμητικῆς.
Οὔτε ή ψυχή μου νοσταλγεῖ
τὸ κύπελλο, ποῦ χέρια ἐξαγνισμένα
μποροῦν καί τὸ προσφέρουν γεμισμένο
ἀπὸ μιὰ τρισμακάριστη πηγῆ.

Τώρα ξεχνώντας λούλουδα κι ἀστέρια
θάρθῶ φτερουγιστά,
σὲ τάφους ποῦ ἔναπόθεσαν κορμιὰ λαχτα-
ριστά,
καρδιές ποῦ μοῦ σταθήκαν φιλενάδες.
Γύρω ἀπὸ τοὺς σταυροὺς ἀψιδωτοὶ
θὰ ζυγίσουν τῶν φοινίκων οἱ βλαστοὶ
τοῦ πόνου μου τίς σκοτεινές ψεκάδες.
Μὰ ὅμως «μὴ ἀποτρέψης
τὸ πρόσωπό Σου» πάνω ἀπὸ μένα Θεέ μου
κι ὅταν βογγῶ μέσ' στή μανία τ' ἀνέμου
κι ἄγρια θὰ διαμαρτύρῳμαι πῶς δὲ θὰ μοῦ
[γιατρέψης,
τὴν πίκρα τοῦ θανάτου καί τὸ θρήνο.
Κι ἄς ἔχεις πῆ
πῶς μέσ' ἀπὸ τῶν τάφων τῆ σιωπῆ
ἀμάραντο ή ζωῆ θ' ἀνθίσῃ κρῖνο!

ΓΚΡΙΖΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

«Σᾶμπως φιλι ἀντηχεῖ τὸ πρωτοβρόχι»
θυμοῦμαι ὅταν μοῦ τῶλεγες ἐσύ.
Κι ἀκόμη πὼς μὲ θέρμη σοῦ μιλοῦσαν
οἱ κῆποι ποὺ βαφότανε χρυσοί...

Ἄρχῃ παραμυθιῶν κι ἀβρῶν ὀνείρων
τότε τοῦ Φθινοπώρου ἢ συννεφιά
καὶ ἡ κίνηση ποὺ πλήθαινε στοὺς δρόμους
εἶχε κι' αὐτὴ γιὰ μᾶς μιὰν ὁμορφιά...

Τι κρῖμα νᾶχω κάμει; πιά ἄμαρτία;
κι ἔτσι μὲ καῖνε κι' οὐρανὸς καὶ γῆ.
Φλύαρος καιρὸς, γκρίζος καιρὸς, μὲ παίρνει
στοῦ τάφου σου τὴν ἄσωστη σιγή...

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Τὰ ρόδα στὸν αὐλόγουρο τῆς ἐκκλησιᾶς πλημμύρα
χιμαιρική,
στὸ θυμιατήρι τῆς καρδιάς μου τ' ἀγνά τους
[χόσαν μύρα·

Θαμπώνεται κι ἀναρριγᾶ ἡ ψυχὴ μου ἐκστατικὴ
μπρὸς στῆς λατρείας τὸ βαθὺ κι αἰώνιο θάμα.

Ἡ σκέψη μου βυθίζεται στοῦ ἔσπερινοῦ τὸ νᾶμα.

Κάθε ψαλμὸς

κι ἀναπαμὸς

τοῦ τραγικοῦ μου κόσμου.

Θερμὸς ἀνάβλυσε ὁ παλμὸς τῆς μυστικῆς δεῆ
[σεῶς μου·

Μενεξεδένιος φωταχνός,

στὸ μοναχὸ στασίδι, φτερὰ μοῦ δίνει ὡς μέ
[τυλίγει.

Μέσ' στὴν ἀμόλυνη στιγμή τίς πύλες του ὄρ-
[θανοίγει

προσκαλεστής κι ὁ οὐρανός!

Σεμνές κι οἱ φλόγες τῶν κεριῶν ἀπὸ τὸ μανουάλι,
καθὼς ψυχές εὐλοβικές,

μ' ἀνταύγειες προσκυνοῦν γλυκὲς

χερουβικὸ κεφάλι,

ποῦ ἀπ' τὸ πινέλο πλάστηκε Βυζαντινοῦ τεχνίτη
καὶ φέγγει στ' ἅγιο θολωτὸ σᾶν τὸν ἀποσπερίτη,

ΣΤΟ ΣΟΛΩΝΑ ΒΟΓΙΑΤΖΑΚΙ

Φτέρωσες πρὸς τὰ κύματα ν' ἀκούσης
γλυκὰ τραγούδια, πλάνα παραμύθια!
Στολίζοντας μ' ἀφρόκρινα τὰ στήθια
τὴν Ἀπολλώνια λύρα σου νὰ κρούσης.
Ἐλούζονταν στὸ χρυσοφῶς οἱ κάβοι
κι ἐνῶ στ' ἀγαπημένα σου νερὰ
ὕπερτατη δοκίμαζες χαρά,
σὲ πήρε τοῦ θανάτου τὸ καράβι.
Στὴν ἀνθισμένη τῆς ζωῆς ἀχτή,
σὲ νέο σ' ἀνημέραν πανηγύρι
μιᾶς ὁμορφιάς νὰ φέρης τὸ κροντήρι.
Σ' ἀνοίγονταν μιὰ πύλη ἀχτιδωτή...
Τώρα βαθεῖα πενθοῦν τὸ μισεμό σου
οἱ στοργικὲς ποῦ σ' ἔνοιωθαν καρδιές
καὶ στὶς ἀσημοστάλαχτες βραδιές,
γυρεύουνε ν' ἀκούσουν τὸν παλμό σου.
Ν' ἀπλώνεσαι μέσ' στὴ ζωὴ τοῦ Ἀπείρου
μ' ἑνὸς ἀστερισμοῦ τῆ γοητεία;
Νᾶσαι ἢ πηγὴ μιᾶς δρόσου; ἑνὸς ζεφύρου;
Ἀσύλληπτη νὰ πάλλεσαι ἀρμονία;
Ποιὸς ξέρει τὴν ἀπόκριση νὰ δώση;
Ἄχ! σὲ ποῖο τόπο θᾶρθω γιὰ νὰ βρῶ
τὴ νιότη σου, π' εὐώδιαζεν ἡ γνώση,
ἀδέρφι τῆς ψυχῆς μου φωτερό;

ΣΚΕΡΤΣΟ

Ὡς τις οὐράνιες πύλες
λαφροπετᾶς ψυχῆ.
Στοὺς δισταγμοὺς ἀκόμη
δὲν ἔκαμες ἀρχῆ
κι εἶναι δικοί σου οἱ δρόμοι.

Ἡ παιδική σου πίστη
παντοῦ μοσκοβολᾷ
κι εἶσαι τοῦ Μάη χάδι.
Ἄλαργο σου κυλᾷ
τὸ πνιγηρὸ σκοτάδι.

Μ' ἀπ' τὴν ζωῆς τὸ χέρι
ποιὰ θᾶχης πληρωμῆ;
Σὰν ἄστοργο νιστέρι
ποῖ τὰχα παιδομοῖ
νὰ σοῦ φυλᾷν καρτέρι ;

ΗΡΘΕΣ

Ἦρθες κι ἀπ' τῶν δακρῶν μου τὰ μῦρα
ἢ νιότη μου ξεπήδησεν ἱερὴ
καὶ τῶρα πρὸς τὸν ἥλιο ποὺ ἀνατέλλει,
θριαμβευτικὰ ὑψωμένη προχωρεῖ.

Ἀνέλπιστα μέ πῆρες ἀπ' τὴ στράτα
ποὺ ἀντάριαζαν οἱ πίκρες μιᾶς βοῆς
καὶ μοῦδωσες τὸ τάσι τῆς καρδιάς σου,
γιομάτο ἀπὸ τὸ νέχταρ τῆς ζωῆς.

Ἀγιόκλημα στὰ μάγια του σὲ σφίγγει
ὁ πόθος μου ποὺ λύγιζεν ὠχρὸς
καὶ ξεξυπνᾷ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου
ὄλος μου ὁ γυναικεῖος θησαυρός...

ΛΙΚΝΙΣΜΑ

Ὁ φευγαλέος ψίθυρος πού φτάνει ἀπ' τὰ πελάγη
φαιδρύνει τρίγυρά μου τὴ σιωπὴ.

Μιά ἀμφιβολία φτέρωσε, συντρόφισσα θαμπὴ
καὶ ν' ἀνταμώση τ' ἄστρα πάει.

Ἀνάλαφρα λικνίζομαι στ' ὄνειρου μου τὸ χᾶδι
κι ἀποξεχνῶ τῆς μέρας τὴ δουλειά.

Τὶ κι ἂν ὁ μόχθος πρῶϊμα μοῦ δένει τὰ μαλλιά
μὲ θλιβερό περιπλοκάδι;

Σέ λίγο στὴν ἀτάραχη κορφή τοῦ Ψηλορείτη
τὸ θερινὸ φεγγάρι θὰ φανῆ
καὶ τὸ σκοτάδι θὰ πλεχτῆ σχεδιά φωτεινῆ,
γιὰ νᾶρθω στὸ δικὸ σου σπίτι.

Μὲ χαρωπὰ μηνύματα στὴν τόση σου ἀπορία
μιὰ ὑπόσχεση θὰ φτάσω ξάφνου ἐγώ.

Θὰ σταματήσουν οἱ σκιές τὸ κλάψιμο τὸ ἀργὸ
κι ἡ μοναξιά τὴν ἐλεγεία...

ΓΑΛΗΝΗ

Τι κι ἄν ἡ βροχή
κλώθει πιό πλατειά
τὴν ἀποσπερνή μελαγχολία ;
Πρόσχαρη μαζεύομαι πλάι στὴ φωτιά
πού ἡ μικρὴ ἀδερφή
παίζει ταξιδεύοντας μὲ χαρτένια πλοῖα...
Στὸ σπιτάκι μου ἔχουν ὄλα γαληνέψει.
Στὴν καρδιά μου ὄλα εἶν' ἀγνά !
Κι ὅπως νὰ μαντεύη τὴν κρυφὴ μου σκέψη
τῆς Κνωσσοῦ ἡ χιλιόχρονη Κυρία,
μέσ' ἀπ' τὴν κορνίζα τῆς μοῦ χαμογελά...
Βρίσκω σ' ἕνα γράμμα σου τραγουδιῶν πλημμύρα,
ἤχους ἀπὸ μιὰ ζωὴ μεθυστικὴ.
Βλέπω στὴν ἀγάπη σου τὴν καλὴ μου μοῖρα
καὶ γιὰ μένα ἡ πλάση τώρα εἶν' ἀνοιχτή.

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

(ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΣΚΙΑ ΤΟΥ Τ. Β.)

Οί τρυφερές καρδιές τών ἄσπρων κρίνων
θυμιάζουν τὸ βουνίσιο κοιμητήρι.

Σκια στοργῆς ἀπλώνουνε τὰ πεῦκα
πού μπιστικά στοὺς τάφους ἔχουν γύρει.

Παράξενος κι ὠραῖος ποῦναι ὁ τόπος!

Θωρώντας καὶ τοὺς βράχους δροσερούς,
μέσα στὴν ἔκπληξή του ὁ στρατοκόπος
καλοτυχίζει τοὺς νεκρούς...

Σὰν ἀναχωρητῆς,

ξεφεύγοντας τῶν ἐγκοσμίων τῆ δίνη

ὁ πονεμένος ποιητῆς

«ἐδῶ ἀναπαύεται ἐν εἰρήνῃ...»

Μὰ ὁ θησαυρὸς πού κρύβονταν βαθειά του

πιστεύω πὼς καὶ τῶρ' ἀκόμη ἀνθεῖ

καὶ πέρ' ἀπὸ τὰ μάκρη τοῦ θανάτου...

Ἐπάρχει λέω κι ἔχει διαχυθῆ

στὴν ἐνεξάντλητη ὁμορφιά τοῦ Ἄπειρου,

πού πρὸς αὐτὴ μ' ἀγνόητα ὄνειρου

ἔχουνε οἱ σταυροὶ ὀρθοστυλωθῆ!...

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Μιάς ήδονης τ' άναρριγίσματα
δροσομυρώνουν τὸ άκρογιαλί,
τώρα πού σμίγουν μύριοι ψίθυροι
άπό γλυκές καρδιές και κύματα
κι έρωτικό φυσᾶ μαϊστράλι!

Με μιὰ παιδιάτικη παρέα
τήν ἄμμο κάνω περιβόλι.
Σε τέτοια σκόλη
ποιός τή ζωή δέ βρίσκει ώραϊ;

Ν' άργοῦσε ή πόλη νά μᾶς γύρευε
κι ἔτοι ή καρδιά μας νά ζυγίζεται
σέ μιάν άχτίδα φεγγαρίσια.
Κι ή άγάπη μέσ' άπό τὰ μάτια μας
νά ξεπηδᾶ και νά σκορπίζεται
μέ τήν όρμη.τήν πελαγίσια.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ

Τις ψυχές καλεῖ σ' ἔξαγνισμό
τῶν ἀστερισμῶν τὸ μεγαλεῖο
κι ἀνοιχτὸ τοῦ Ἄπειρου τὸ βιβλίο
λάμπει στῆς νυχτιᾶς τὸ στοχασμό.

Βλέπω στῶν σελίδων τὸν καμβᾶ
μύρια χρυσοποίκιλτα στοιχεῖα.
Στὰ νοήματά τους μιὰ ἄρμονία
μὲ καθοδηγεῖ καὶ μὲ τραβᾶ...

Βῆμα, βῆμα κι ὄλο προχωρῶ
στὴν πλατεία χαρὰ καὶ στὴ γαλήνη,
πού ὁ ναὸς τοῦ Σύμπαντος ξεχύνει
ἀπ' τὸν ἄφθαρτό του θησαυρό!

Λίγο πρὶν ἐζοῦσα σὲ σιγή,
πού ἀτονεῖ τὰ πάντα καὶ τὰ λυώνει.
Δάκρυα μὲ τοῦ νοῦ μου τὸ στημόνι
δὲν ὑφαίναν μῖσος ἢ στοργή.

Τὶ δοκιμασία τραγική,
ἄβουλα ν' ἀφήνεσαι στὴ δίνη
κι ἄδειο νὰ σοῦ μένη τὸ λαγῆνι
ἀπὸ μιὰ δροσιὰ μεθυστική.

Πάνω ἀπὸ τοὺς γήϊνους καῦμοὺς
τώρα μ' ἀνυψώνει μιὰ λαμπρότης.
Βρῆκεν ἡ ψυχὴ τὸ λυτρωμό της
σ' ἄμετρος γλυκοὺς ἰριδισμοὺς

Μέσ' στὶς φλέβες μου ἔχει ἀναλυθῆ,
αἷμα, τὸ ροδόσταμο τοῦ Ἄπειρου.
Σὰν τὴ θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου
ἡ ζωὴ μου ἀπόψε ξανανθεῖ...

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Πύρινη φλόγα, πρόβαλεν ἡ νιάλια
στο πρᾶσινο παρτέρι.
Τὴν ἔφερε κι αὐτὴ τὸ καλοκαίρι,
ἀπ' τῆς χαρᾶς τὰ περιγιάλια!
Καὶ φέτο ἡ καρπερὴ κληματαριά
μὲ τοῦ κισσοῦ μπερδεύεται τὸ ἀτλάζι.
Τὸ γιασεμί λευκόντισε τὸ ἀπόμερο περβάζι.
"Ὅλα στὴν ἴδια ξαναζοῦν μεριά.
Λεπτὸς βορηᾶς κι ἂν πνέη στὴν αὐλή μου,
λὲς κι εἶμαι στὴν καρδιά πικρῆς ἐρήμου.
Γυρεύοντας τὸ φίλο μου ποὺ πέθανε νωρὶς
κι ἕνας ἀχνὸς μοῦ φαίνεται βαρὺς.
Πατέρα Σὺ ποὺ στὰ φτερὰ περιπατεῖς τοῦ ἀνέμου,
ἂν εἶναι ἀμαρτωλὸ, συγχώρεσέ μου
τὸ δάκρυ μου, ποὺ ἀπλώνεται καὶ πέφτει
πάνω στῆς ὀμορφιάς Σου τὸν καθρέφτη...

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Και σ' αγαπώ... κι ἄς ἦτανε νάρθηξ
κοντά μου ἀπ' τῶν νεκρῶν τὶς ἀποστάσεις,
Ξανά πάνω στὰ δόμορφα τῆς πλάσης
μὲ τὴ λεπτὴ σου σκέψη ν' ἀπλωθῆς.

Παντοῦ μὲ τὴν καρδιά μου σὲ ζητῶ.
Μ' ἀκόμη καὶ στῶν ἄστρων τὴν κορώνα
τοῦ μακρυνοῦ σου τάφου τὴν εἰκόνα
στὶς νύχτες τῆς ἀγρύπνιας μου ἀπαντῶ.

Σὰ νὰ μὴν ἔχεις νιότη μου σκοπὸ,
στοῦ πόνου σου τὰ νέφη ἀποσκεπάσου.
"Ἄς γίνεταὶ τὸ μέγα θέλημά Σου
"Ω! Κύριε μὲ ποιὸ στόμα νὰ στὸ πῶ;

ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΣ ΟΡΑΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ἄναερα σὰν ἀχνοί,
αὐγινοί,
μὲ τριγυρνοῦν τὰ νιόφερτα στολίδια...
Κι αὐτὰ παρθενική μου συνοδεία,
πράου χαδιοῦ τῆ γλύκα θὰ προσφέρουν
στὴ νυφική μου ἔστια.
Μέσ' στῶν ἱριδισμῶν τους τὰ παιχνίδια
τὸν ἐρχομό σου, ὦ σύντροφε μελλοντικέ μου, βλέπω
μὲ πόθο βαθειὰ κυριαρχικό.
Κι ἔχω χαρὰ ποῦ ἀπόκριση θὰ δώσω στ' ὄνειρό σου
μ' ἓν ἄνθος βιβλικό.
Κι ὅταν ἀπ' τὸν Ὑμέναιο λαμπρύνει κι ὕπαρξή μου
καὶ σὲ ναὸ πρωτόγνωρο βρεθῆ,
μοῦ φτάνει τίς θυσίες μου μιὰ φλόγα ν' ἀγκαλιάζῃ
ποῦ ἀπ' τὴν ἀγάπη σου ἄσβυστη κι ἱερὴ νὰ γεννηθῆ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Κι εἶπες πικρὸς «παντοτινὰ σ' ἀφήνω...
θ' ἀποχαιρετιστοῦμε σὲ γιορτῇ,
φίλες καὶ φίλοι θᾶναι καλεστοί,
τὸ χωρισμὸ γυρεύω νὰ πραῦνω»

Εἶχες κοντὰ μας τόσο συνηθίσει,
μὰ σὲ καλοῦσαν τόποι μακρνοί.
Κι ἐμεῖς πού ὥραϊα σ' εἶχαμε ἀγαπήσει
στὰ ἴδια τὰ μέρη μέναμε κλειστοί...

Κι άνιστοροϋμαι τὸ συμπόσιο κείνο
πού στῶν συνδαιτημόνων τίς μορφές
κάποιες στιγμές,
κυμάτιζεν ὁ πόνος...

Χέρια πού τήν Ικμάδα τους ὁ χρόνος
ἀκόμη δέν ἐστέρευε μέ τ' ἄϊονά του χεῖλη,
σηκώναν πρὸς ἐσένα ἐκφραστικά
τήν κάθε κούπα, ρόδινο κοχύλι.
Κι ἀχνίζαν τὰ μοσκόβολα πιοτά.
Σέ κάλλη πλούσα ἡ νιότη μας τὴ νύχτα ἐκόσμιζε
κι ὄλο αἴσθημα οἱ καρδιές,
δεχόταν εὐεργετικά στ' ἀγνά τους βάθη
τῶν ὑποσχέσεων τὶς ἄδροσιές.
Κι ὅταν μέ βιάση μιὰ μαρμαρυγὴ
τοὺς κήπους ἦρθε ν' ἀφυπνίση
κυτιάχηκαν οἱ σύντροφοι βουβοί.
Κι εἶπες «ὄ,τι τελειώνει, τώρα νᾶχε ἀρχίσει».

Ἄπ' τ' ἀνοιγμένα τζάμια στὸ σαλόνι,
τὰ μύρα της χαιρετισμὸ ἔστελνε ἡ μυγδαλιά...
Κι ὅμως κι αὐτὸ μέ πίεζε βαρειά.
Κι ἀντίκρουζα, ἐφιαλτικά τὴ μέρα νὰ σιμώνη.
"Ὡ! πόσες ἀπὸ τότε γνωριμίες
μέ φέραν σ' ἀντιθέσεις κι ἀγωνίες.
Νοσταλγικά σέ γύρεψα, τὴ λύτρωση νὰ φέρης
ἐσὺ πού ξέρεις
πόσες γιὰ σένα θᾶκνα θυσίες. .

.

PETERICH

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΛΕΓΕΙΟ

Ἄγαπη πρώτη πού σ' ἐμέ ποτέ δέν εἶπες ψέμμα.
Κόσμε λαμπρὲ τοῦ πνεύματος πούμαι δικό σου θρέμμα
"ὦ! σέ ξανάδα
Ἑλλάδα!

"Ὅχι μονάχος μου. Ἐκειδὰ πού τὸ ναό τους κόρες
[πανώριες
ἀπάνω στὰ περήφανα κεφάλια ὀρθές βαστοῦν,
ἐκεῖ στεκόσουνα κι ἐσύ καὶ τὴν Ἀθήνα ἐθώριες.
Τὴν πολιτεία τὴν ἱερὴ τῶν θρύλλων πού μεθοῦν
ποτέ στὶς γκρίζες μέρες σου μὴν ἀπολησμονεῖς.
Ἐσύ τὴ χώρα τῶν Θεῶν ἀξιώθηκες νὰ δῆς.
"Ἀκου! βουίζει στὸ γιαλὸ τὸ μεταξένιο κύμα.
Στ' ἀγέρι τῶν κουκουναριῶν ζυγίζονται οἱ κορώνες.
Ἄπὸ πληθώρα σταφυλιῶν εἶνε βαρὺ τὸ κλῆμα.
Σκέψου τὴ θάλασσα γιατί τὰ μῦρα στοὺς αἰῶνες
διαχύνει καὶ τὸ κύμα τῆς πρὸς τὸ Θεὸ καλπάζει.
Σέ τέτοια πλάτη ἔνας καῦμός σ' ἄν πλοῖο μικρὸ
[βουλιάζει.

(Ἄπο τὰ Γερμανικά)

ΔΗΜΟΤΙΚΗ

BIBLIΟΘΗΚΗ
ΧΑΝΙΩΝ

